

CHANTAL VAN DEN BRINK

Brieven van mijn ziel | 1

Over wakker worden en op reis gaan
in een wondere wereld,
die mijn leven op zijn kop zet.

BB

Brieven van mijn ziel

Chantal van den Brink

Brieven van mijn ziel

Over wakker worden en op reis gaan
in een wondere wereld,
die mijn leven op zijn kop zet.

1993 - 1999

Uitgeverij Bierman van den Brink

Eerste druk september 2012

Tekst: Chantal van den Brink

Omslagontwerp en opmaak: Hemels van der Hart b.v.

Omslagfoto: Archief van de auteur

Foto auteur: Thijs Heslenfeld

Druk: Wilco b.v.

Verspreiding Nederland en België: Scriptum b.v.

ISBN 978-90-818172-0-2

NUR 402

© Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, digitale reproductie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van:

Uitgeverij Bierman van den Brink b.v.,

Postbus 52, 3940 AB Doorn, 0343 - 444 629

www.chantalvandenbrink.nl

Het uiterlijke is slechts uitdrukking
van het beeld, dat innerlijk aanwezig is.

De Meesters van het Verre Oosten, Baird T. Spalding

De werkelijkheid staat niet los van ons.
We creëren onze werkelijkheid ieder moment van de dag.
Voor mij is die waarheid de ultieme vrijheid
en de ultieme verantwoordelijkheid.

Shirley McLaine, Dancing in the Light

Het vermogen van een mens om te helen
en een vervuld leven te leiden,
ligt in de verbinding met diens ziel.

Chantal van den Brink

Voor Wim,

mijn levenspartner en reisgezel.

I.

Klop op de deur

Wat doe ik hier in godsnaam? Vanachter mijn bureau in mijn Amerikaanse ‘cubicle’, een hok van twee bij drie met halfhoge wandjes, staar ik naar de zee van geparkeerde auto’s. Links op de achtergrond de gele neonletters van Ikea en McDonald’s; rechts de fantasieloze, glimmende kantoortorens van Amsterdam Zuid-oost. Het leven moet toch meer te bieden hebben dan dit?

Ik werk hier alweer vijf jaar. Niemand had verwacht dat ik de informatie- en communicatietechnologie (ICT) in zou gaan, ikzelf al helemaal niet. Als kind droomde ik van tutu’s en spitzen, ik had niets met techniek. Na de middelbare school wilde ik naar de dansacademie, maar dat was thuis onbespreekbaar. Toen ging ik maar bedrijfskunde studeren, op Nyenrode. Daarna bood een oud-studiegenote die voor NCR op een banenmarkt de werving deed, me een traineeship aan. Ik had geen flauw idee wat ik wilde met mijn leven, dus ik nam het aanbod aan. Als ik toch moest gaan werken, waarom dan niet hier? Het leek een verstandige keuze: een degelijke functie in een dito bedrijf. Na diverse marketing-functies ben ik overgestapt naar de verkoop. Sinds kort ben ik accountmanager binnen een team voor de financiële markt, een goedbetaalde baan met uitstekende vooruitzichten.

Zucht. Ik ben 29 en in managementtermen een ‘high potential’. Maar zo voel ik me niet. Ik ben al maanden rusteloos, mijn omgeving staat me tegen. Waarheen ik ook kijk, alles is grijs. Mijn bureau, het

tapijt en de wanden van mijn hok. Zelfs de lucht buiten is grijs van de regen. Geeuwend kijk ik op mijn horloge. Bijna half twee, voor mij een gevaarlijk tijdstip op de dag. Zo kort na de lunch stort ik in. Het liefst zou ik even slapen, maar dat kan natuurlijk niet. Ik moet knokken tegen de vermoeidheid. Met een beetje geluk knap ik straks wel weer op, anders komt er de rest van de middag weinig uit mijn handen.

De telefoon onderbreekt mijn gedachten. Het is een relatie van een consultancybedrijf waarmee ik vorig jaar heb samengewerkt in een groot veranderingstraject. Na kort te hebben geïnterviewd naar elkaars welzijn, komt hij ter zake. 'Er is een positie vrij in mijn managementteam, ik moest aan jou denken. Ik zoek iemand zoals jij: jong, dynamisch en ambitieus. Bovendien wil ik graag een vrouw op die positie. Ben je geïnteresseerd?' Een telefoontje als dit is niet ongebruikelijk, ik krijg er gemiddeld drie per maand. Met mijn opleiding, leeftijd en functie zit ik in een gewilde doelgroep. Meestal ga ik er niet op in, het gaat bijna altijd om hetzelfde werk als ik nu doe. Maar dit keer stem ik wel in met een lunchafspraak, wie weet zal een verandering van werkomgeving me goed doen.

De rest van de middag zit ik in vergadering over de resultaten van het eerste kwartaal. Ik hoef me geen zorgen te maken, de cijfers zijn rooskleurig. Het leeuwendeel van onze omzet komt van de verkoop van geldautomaten, die gaan als warme broodjes over de toonbank. Onlangs hebben we met onze belangrijkste klant nog een raamcontract voor veertig miljoen gulden gesloten. Het staat nu al vast dat we aan het eind van het jaar een bonus krijgen, geen misselijke bedragen. Ook mogen we op reis. NCR organiseert ieder jaar een internationale bijeenkomst voor succesvolle verkopers op een exotische locatie. De verhalen binnen het bedrijf over deze trips zijn legendarisch en het idee om straks een

week op de witte stranden van Cancun te liggen, geeft me iets om naar uit te kijken. Geduldig luister ik naar mijn baas, die de ene slide na de andere op de projector legt. Kwartaalcijfers zijn nou eenmaal van groot belang in dit Amerikaanse concern.

Aan het eind van de dag rij ik moe tot op het bot naar Bikbergen, een chique wijk in Huizen, waar ik met mijn man Stefan en onze hond Mora sinds twee jaar een rietgedekte twee-onder-een-kapvilla bewoon. Op zich heb ik niet zo veel met het Gooi, het heeft mij een iets te hoog 'kijk-mij-nou-gehalte'. Maar toen we buiten de stad gingen zoeken, kwamen we als vanzelf hier terecht. Dichtbij Stefans ouders, op redelijke afstand van Amsterdam en midden in de natuur. Ik ben dol op ons huis. Het staat in zo'n pittoresk buurtje waar de geur van de bossen zich mengt met die van brandend hardhout en het gras langs de kant van de weg nog niet is vervangen door stoeptegels. Als ik een beetje rekening hou met de files, ben ik na mijn werk in drie kwartier thuis. Zo ook vandaag. Zodra ik er ben, hol ik naar boven, naar de slaapkamer, waar ik mijn Jill Sander-pak en pumps verwissel voor een spijkerbroek en sneakers. Daarna loop ik naar zolder en tref Stefan achter zijn pc.

'Ha, ben je er al?' Een afwezige kus landt op mijn wang.

'Het is half zeven, hoor.' Hij is duidelijk de tijd vergeten. 'Wat doen we met eten?' Ik barst van de honger, maar heb weinig puf om achter het fornuis te staan.

'Ik heb er nog niet over nagedacht.' Hij kijkt op van zijn computer en haalt zijn hand door zijn blonde haar. Zijn gezicht staat zorgelijk. 'Zullen we iets halen? Ik wil dit nog even afmaken.'

Dat lijkt me prima, dan kan ik eerst een rondje lopen met Mora, onze jonge, zwarte bouvier. Ik kreeg haar afgelopen zomer van mijn moeder, die haar had gekocht als maatje voor Diva, ook een bouvier. Maar het jonge hondje bezorgde de normaal zo rustige,

oudere hond een tweede jeugd, de drukte van twee spelende honden werd mijn moeder al snel te veel. Nu woont Mora bij ons. Weer beneden pak ik de riem. 'Kom Moortje, we gaan uit.' Dat hoef ik geen twee keer te zeggen, binnen een mum van tijd staat ze kwispelend naast me.

Met mijn kraag opgetrokken in mijn nek en mijn handen in mijn zakken wandel ik rustig over de weg naar de hei, pal om de hoek van ons huis. Mora draaft voor me uit. Wat hou ik toch van deze buurt, heerlijk om zo na mijn werk uit te kunnen waaien.

Ik heb Stefan ontmoet op Nyenrode. Hij was derdejaars, toen ik binnenkwam als nieuweling. Op het eerste feest viel ik voor zijn geweldige 'jive'. Mijn vriendinnen waarschuwden me, ik kende de reputatie van de heren toch? Maar hij bleek gewoon een aardige, betrouwbare vent. We zijn nu tien jaar samen en vijf jaar getrouwd. Ons leven lijkt op dat van veel stellen in onze omgeving: carrières voorop en (nog) geen kinderen. De ultieme vrijheid zou je denken: skiën, reizen naar verre landen, lid van een golfclub, filmmarathons, champagnebrunches en dansfeesten. Maar de laatste tijd gaat het niet goed met Stefan. Samen met een partner heeft hij sinds een paar jaar een softwarebedrijf. Het leek indertijd een innovatief plan, maar nu dreigen ze te worden ingehaald door grote jongens als Microsoft. Er gaat meer geld uit dan erin komt. Gelukkig verdien ik goed, we kunnen van mijn inkomen rondkomen. Maar ik vind het niet prettig om kostwinner te zijn, het voelt toch kwetsbaar. Ik hoop van harte dat het tij snel keert.

Thuis bestel ik pasta bij de lokale Italiaan. Even eten, in bad en dan direct naar bed. Ik moet wel, wil ik morgen in staat zijn om te functioneren. Tien tot twaalf uur per nacht is voor mij meer regel dan uitzondering. In de weekenden slaap ik iedere middag zeker drie uur. Het is iets waar ik niet meer bij stil sta, ik ben al sinds mijn achttiende moe.

Onder het eten vertel ik Stefan van het telefoontje.

‘Wat is het voor baan?’ Zijn blauwe ogen nemen me geïnteresseerd op.

Ik slik mijn eten door en veeg mijn servet langs mijn mond. ‘Precies weet ik het niet, in ieder geval ligt het buiten de ICT. Ze specialiseren zich in consultancy bij veranderingstrajecten.’ Ik noem de namen van een aantal grote organisaties waarbinnen het bureau actief is.

‘Klinkt interessant, die ICT is toch niet jouw ding.’

Nee, dat weet ik ook wel. Maar wat ik dan wel wil, is me een raadsel. Iets anders, ja, maar of dit het dan is?

Binnen NCR ben ik altijd fluitend van de ene positie in de andere gerold en ik verwacht ook dit keer zonder te veel gedoe te worden aangenomen. Maar het gaat anders. Wanneer ik een paar dagen later met de betrokken relatie spreek, trekt deze tot mijn schrik de conclusie dat hij me toch te jong vindt. Ik? Te jong? Met alles wat ik tot nu toe heb gepresteerd? Had hij dat niet eerder kunnen bedenken, hij heeft mij toch benaderd? Gelukkig gooit hij de deur niet helemaal dicht: wil ik niet eens met Henry Koek praten? Ja, natuurlijk wil ik wel eens met Henry praten. Hij is in mijn wereld een bekend organisatieadviseur, ik ben nieuwsgierig naar de man achter de verhalen. Bovendien wil ik bewijzen dat ik wél geschikt ben voor de job.

De ochtend van het gesprek ga ik vroeg van huis. Het is begin april 1993. Het weer is stil en vochtig, er hangt een grijze lucht boven Nederland. Het laatste deel van de lange rit naar Schoorl gaat door dichte bossen. Op het opgegeven adres draai ik mijn BMW-stationwagon het grindpad van een vrijstaande villa op. Wat een charmante plek, ik heb een zwak voor oude huizen. Een weelderige klimplant siert de bakstenen gevel onder het rietgedekte dak,

op de achtergrond klinkt het ruisen van de zee. Een vriendelijke, blonde vrouw doet open en brengt me naar een tot spreekkamer verbouwde garage.

‘Welkom, jij moet Chantal zijn.’ Een slanke man, in spijkerbroek en met een staartje in zijn nek, steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Henry Koek. Kijk maar even rond, dan maak ik thee voor ons.’ Hij verdwijnt in de pantry. Zenuwachtig drentel ik heen en weer. Een immense wandkast vol boeken, cd’s en kunstobjecten domineert de ruimte. Voor twee openslaande tuindeuren staat een ronde vergadertafel met een paar stoelen en een flip-over, op de achtergrond klinkt zachte jazzmuziek. Vreemd, het geheel komt op mij meer huiselijk dan zakelijk over. Om mezelf een houding te geven, doe ik alsof ik de titels van de boeken lees.

‘Heb je zin om een wandeling te maken?’ Hij zet een gevuld, houten dienblad op tafel.

Een wandeling? Ik kom toch voor een sollicitatiegesprek? Maar mijn gevoel voor fatsoen wint het van mijn twijfel. ‘Ja, waarom niet? Dat lijkt me heerlijk.’ Ik drink snel mijn thee en pak mijn omslagdoek weer van de kapstok.

Henry loopt soepel voor me, door het hek de achtertuin uit. Het zanderige pad loopt steil omhoog naar het bos op de duinrand. Al bij de eerste stappen heb ik spijt van mijn kledingkeuze. Zoals gewoonlijk zit ik strak in het pak; prima voor een sollicitatie in een kantooromgeving, maar hopeloos voor de situatie waar ik me nu in bevind. Als ik dit had geweten, had ik iets anders aangetrokken. Gelukkig heb ik platte schoenen aan. Met jaloezie kijk ik naar de man naast me in zijn lichte jack en bergschoenen.

‘Uit wat voor nest kom je?’

Deze insteek had ik niet had verwacht, maar ik geef bijna automatisch antwoord. ‘Mijn vader is verdronken toen ik zeven was.’ Het is het eerste wat me te binnen schiet. ‘Mijn broertje en ik zijn

opgevoed door mijn moeder. Later kwam daar nog een pleegbroer bij. Voor mijn vader stierf, was mijn moeder huisvrouw. Na zijn dood moest ze gaan werken om voor ons te zorgen.'

In stilte lopen we door, boven ons zweven meeuwen in de grijze lucht. Ze roepen naar elkaar met een scherp, hakkend geluid.

'Hoe was dat voor jou?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik weet het niet, ik wist denk ik niet beter. Mijn moeder deed haar best, ze zorgde goed voor ons. Maar ze was er nooit. Toen wij klein waren, werden we na schooltijd opgevangen door een oppas. Op de middelbare school kregen we een sleutel.' Het donkere huis staat op mijn netvlies gebrand. Mijn moeder kwam iedere avond om zes uur thuis: dan maakte ze eten, dook in de studieboeken of deed de televisie aan. Meestal was ze te moe om ons nog aandacht te geven.

Aan het eind van de duinkam steken we over naar het totaal verlaten strand. Het mulle zand maakt het lopen zwaar. 'Bij wie kon jij dan terecht als je ergens mee zat?'

Ondanks de koude lucht op mijn gezicht krijg ik het warm. Dit zijn wel heel intieme vragen, waarom wil hij dat weten? 'Ik had een vriendje dat een paar jaar ouder was, na school was ik iedere middag bij hem of ik ging naar mijn vriendinnen. Mijn broertje ging naar zijn eigen vriendjes. We gingen pas naar huis als het echt moest.' Ik trek mijn omslagdoek wat strakker om me heen.

Gelukkig gaat Henry over op een veiliger onderwerp. 'Hoe ben je na de middelbare school dan op de keuze voor Nyenrode gekomen?'

Ik lach verontschuldigd. 'Zelf wilde ik graag naar de dansacademie, maar dat mocht niet van mijn moeder. Op een dag zette ze me voor de spiegel: dacht ik nou echt dat ik met deze benen ooit succes zou hebben in dat vak? Dat was het einde van mijn droom.'

'Dat lijkt me een beetje cru.'

‘Ja, zo is ze. Duidelijk. Ik denk dat ze me wilde behoeden voor een leven in armoede. Ze heeft er zelf hard voor moeten knokken om na de dood van mijn vader iets op te bouwen.’

‘En toen? Wat deed je toen je droom wegviel?’

In gedachten staar ik naar de donkere zee, voor een moment gevangen in flarden van herinneringen aan die verwarrende tijd. De grip van mijn moeders handen op mijn schouders, de aanblik van mijn blijkbaar te zware lijf in de antieke spiegel en de leegte waar ik mee achterbleef. Ik haal mijn schouders op. ‘Ik wist wel dat het verstandig was om te gaan studeren, ik had het gymnasium zonder al te veel inspanning afgerond. Maar wat? Ik had geen idee. Ik heb me georiënteerd op bestuurskunde, maar Twente was te grijs en te ver weg. Nederlands, rechten en economie, mijn moeders favorieten, leken me saai en te eenzijdig. Een klasgenoot kwam uiteindelijk met een brochure van Nyenrode: campus, internationaal, sport, talen, van alles wat. Daarna zou ik nog alle kanten op kunnen.’

Lichtelijk taxerend kijkt Henry me aan. ‘Was het wat je ervan verwachtte of had je geen verwachtingen?’

Nadenkend volg ik de beweging van het zand onder mijn schoenen. ‘Het was een complete shock. Ik begon vol enthousiasme, de uitnodiging voor de introductieweek zag er veelbelovend uit. Neem je gitaar mee, zeiden ze. Nou, dat deed ik, en ik had ook een koffer vol leuke kleren bij me. Wist ik veel. Ik heb geen oudere broers of zussen, van een ontgroening had ik nog nooit gehoord.’ Ik lach schamper, na al die jaren doet de herinnering nog steeds pijn. ‘Helemaal geen leuke kennismakingsweek met gitaar en cabaret, maar een survival die zogenaamd goed voor je was. Wij, nieuwelingen, waren de ‘nullen’. We moesten een joggingpak aan en werden rond gecommandeerd door ouderejaars in strakke pakken met zwarte zonnebrillen. Weinig slaap, weinig

privacy en in het gareel. Wat een poppenkast.'

'En de studie, hoe was die?'

'Wat ik al zei, van alles wat: economie, wiskunde, statistiek, boekhouden, filosofie, sociologie, Engels, Spaans en iedere dag sport. Drie keer per dag eten in de mensa en tussendoor studeren: opdrachten maken, papers schrijven en tentamens voorbereiden. In de weekenden mocht je naar huis of je bleef op de campus. De bar was iedere avond open, de meeste kamers hadden wel een televisie, je haalde een krantje bij de conciërge of regelde een lift naar het dorp. Het leek me best leuk. Maar op de donderdag van de eerste week werd ik ziek. Dus ging ik naar huis, naar mijn moeder in Amsterdam. Die legde me in bed en voerde me verse sinaasappelsap, het was vast een griepje. Gewoon een paar dagen uitzieken. Maar het was geen griepje, ik knapte niet op. Na een week kwam onze huisarts. Die liet bloedonderzoek doen, waaruit bleek dat ik Pfeiffer had.'

Ik vertel hoe ik drie maanden in bed lag en het hele eerste trimester miste. De ouderejaars verzekerden me dat ik, met zo'n achterstand, zou blijven zitten. Dat was voor mij de reden om terug te gaan, hoewel ik niet helemaal was hersteld. Met hard blokken en een beetje mazzel lukte het toch om mijn jaar te halen.

Maar Henry neemt geen genoegen met de grote lijn en vraagt door. Hoe was het om thuis te zijn, terwijl de anderen aan een nieuw leven als student begonnen? Hoe was het om daarna terug te keren in de groep?

Help, deze man laat zich niet afschepen. Ik zuig de koude lucht in mijn longen en geef weer een stukje prijs over een onderwerp waar ik zelden over spreek. 'In het begin kon het me niets schelen, ik had de energie niet om me er druk over te maken. Als een slappe vaatdoek lag ik in bed. Ik transpireerde zo erg, dat je het laken uit

kon wringen. Ik kon helemaal niets. Tv-kijken, lezen, een spelletje doen, de geringste inspanning was me al te veel. Ik had zelfs niet de kracht om de hoorn van de telefoon vast te houden. Maar toen ik na drie maanden terugging naar de campus, werd het lastig. Niet iedereen geloofde dat ik ziek was, ik zag er goed uit. Maar ik ben nooit meer de oude geworden, ik ben nog steeds moe.'

We staan stil, dicht bij de branding. Kleine schuimkoppen op de golven rollen ritmisch voor mijn voeten uit. Mijn hart klopt als een stevig tikkende metronoom in mijn keel.

'Dat moet moeilijk voor je zijn.'

Ik knik. 'Het is niet leuk om van alles te moeten missen.'

Troostend legt Henry een hand op mijn arm, de aanraking is geruststellend en verontrustend tegelijkertijd. Onwillekeurig draai ik mijn hoofd af. Met zijn vragen is hij dichterbij gekomen dan me lief is, ik kan niet meer helder denken.

'Hoe wist je wat je wilde worden?' Hè, hè, eindelijk komt het gesprek op mijn loopbaan. Dankbaar voor deze wending vertel ik het verhaal van de banenmarkt, mijn werk voor NCR en mijn onrust. Over de aanleiding van onze ontmoeting zegt Henry: 'om te bepalen of die consultancyclub een geschikte plek voor je is, zul je toch moeten weten wat je wilt met je carrière. Kun je me vertellen waar je naar verlangt?' Een ogenblik kijk ik hem verwonderd aan. Die vraag is me nog nooit gesteld, ik heb werkelijk geen idee wat ik moet antwoorden. 'Dat is toch een simpele vraag?' Henry herhaalt het nog eens. 'Wat wil je voor jezelf in dit leven creëren?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik weet het niet, ik ben gewoon op zoek naar een leuke baan.'

Even later zijn we terug in het kantoor in de garage. Henry heeft verse thee ingeschonken en zit ontspannen achterover in zijn stoel, het ene been nonchalant over het andere geslagen. De zon, die eindelijk door de wolken is gebroken, straalt door de tuin-

deuren op de tafel. Minuscule stofjes dansen in de baan van het witte licht.

‘Jij weet niet wie je bent, hè?’ De woorden klinken meer als een vaststelling dan als een vraag; twee heldere, blauwe ogen kijken me onderzoekend aan.

Even denk ik dat ik hem niet goed versta, wat zegt hij nou? Sprakeloos staar ik hem aan.

‘Je bent net een kameleon, je neemt de kleur aan van je omgeving. Ik was er overigens bijna ingetrapt, je bent er heel goed in.’

Het bloed schiet naar mijn wangen. In mijn hoofd zoek ik naar woorden om mezelf mee te verdedigen, maar er komt niets. Ik heb geen tekst. De boodschap staat zo ver af van mijn zelfbeeld, dat het even duurt voor de betekenis helemaal tot me doordringt. Als dat gebeurt, wordt het een moment zwart voor mijn ogen, ik verdwijn in het niets. In de stilte die volgt, klinkt het gezang van een vogel.

‘Ik zie een verpakking, een presentatie. Maar de vorm die je aanneemt, klopt niet. Wie ben jij? Waar is je authenticiteit?’ Henry spreekt zacht, maar indringend; ik krimp ineen bij ieder woord. Hoe ik ook vecht tegen mijn tranen, ik kan niet voorkomen dat ze over mijn wangen rollen. Ik hoef niets te zeggen. We weten allebei dat hij de spijker op zijn kop heeft geslagen.

Het liefst was ik nu naar huis gereden, maar mijn agenda dicteert iets anders. Plichtsgetrouw rij ik naar kantoor en sla mezelf door twee vergaderingen, terwijl mijn lichaam schreeuwt dat het niet meer gaat. Zodra het kan, pak ik aan het eind van de middag mijn spullen bij elkaar, ik moet slapen.

Thuis vraagt Stefan: ‘En, hoe was het gesprek?’

Ik ga naast hem op de bank zitten en leg mijn hoofd tegen zijn schouder. ‘Ik denk niet dat ik de baan krijg. Maar het heeft niks met mijn competenties te maken, daar heeft hij amper naar gevraagd. Zo’n vreemd sollicitatiegesprek heb ik nog nooit gehad.’

‘Wat vroeg hij dan wel?’ Stefan schenkt een glas wijn voor me in.

‘Hij vroeg naar mijn jeugd, naar hoe het thuis was enzovoort. Ook vroeg hij naar mijn verlangen, naar wat ik wil in dit leven. Ik had er geen antwoord op. Hij trok de conclusie dat ik niet weet wie ik ben.’ Na wat kleine slokjes voel ik de wijn mijn lichaam verwarmen.

‘Klinkt vaag. Trek het je niet aan, je bent een kanjer.’ Hij kust me op mijn haar en verdwijnt naar zolder. ‘Ik heb nog een hoop te doen, zie je later.’

Ik loop achter hem aan naar boven en verdwijn in bed. God, wat ben ik moe. Eerst slapen, dan bedenk ik wel wat we gaan eten. Maar het eten haal ik niet, pas tegen een uur of elf’s avonds word ik wakker van de douche. Wanneer Stefan naast me in bed kruipt en zachtjes een hand op mijn arm legt, doe ik alsof ik slaap. Seks is niet mijn favoriete hobby en vanavond ben ik zeker niet in de stemming.

Pas jaren later zal ik ontdekken dat het gesprek met Henry mijn ‘klop op de deur’ was. Waarschijnlijk niet de eerste, maar wel de eerste die ik kon horen. Ieder mens ontvangt op verschillende momenten in zijn leven een oproep om het pad waarop hij zich bevindt te verlaten. Het is de roep van de ziel om vervulling en de impuls van de psyche tot de volgende fase in haar ontwikkeling. Geeft de persoon in kwestie gehoor aan de oproep, dan begint hij aan de reis van ‘de held’: de universele monomythe of de rode draad in het leven van alle mensen, die Joseph Campbell prachtig beschreef in zijn boek *De held met de duizend gezichten*¹:

‘Of hij nu onbeduidend of verheven is en in welke fase dan ook, de oproep is altijd het teken om het doek op te halen voor een transfiguratiemysterie: een ritueel of geestelijke overgang die, als deze voltooid is, neerkomt op een sterven en een

geboorte. Men is de vertrouwde levenshorizon ontgroeid; de oude begrippen, idealen en emotionele patronen passen niet meer, het ogenblik voor het overschrijden van een drempel is aangebroken... Dat wat getrotseerd moet worden en op de een of andere manier het onbewuste zeer vertrouwd is (hoewel het onbekend, verrassend en zelfs beangstigend is voor de bewuste persoonlijkheid), maakt zich bekend. En de dingen die vol betekenis waren, boeten op een vreemde manier ineens aan waarde in. Hoewel de held zich daarna nog enige tijd wijdt aan zijn dagelijkse bezigheden, merkt hij dat die zinloos zijn.'

Maar dat verhaal heeft mij nog niet bereikt.

Ik kan wel door de grond zakken. Het gevoel van schaamte is zo groot, dat ik in bed onder de dekens wil kruipen om er nooit meer onder vandaan te komen. Mijn zelfbeeld is in één klap aan diggelen. De innerlijke onrust die ik al tijden voel, is alleen maar groter geworden. De avond na het gesprek zit ik op de rand van mijn bed en staar naar de huid van mijn armen. Als ik Henry goed heb begrepen, moet er onder dat vel van alles in mij zijn opgeslagen. Maar ik heb werkelijk geen idee waar het over gaat en weet al helemaal niet hoe ik daar bij kan komen. Tijdens het afscheid drukte hij me op het hart dat ik moet leren om naar binnen te gaan, om te ontdekken wie ik nu eigenlijk ben. Gelukkig gaf hij me ook de naam en het telefoonnummer van iemand die me daarin kan begeleiden.